TUNTURILATU

LAPINKÄVIJÄIN LEHTI • JULKAISIJA TUNTURILATU RY • N:o 2/1985

415/ /008 00180CCCO

PUHEENJOHTAJAN TÄHDENVÄLEJÄ

Juhlavuosi lähestyy kovaa vauhtia. Neljänkymmenen toimintavuotemme kunniaksi on suunniteltu tavallista mittavampia tapauksia, keskeisenä tietenkin ensi syksyn susivihkiäiset Susikyrössä. Noin joka toinen kuukausi tapahtuviin yhteisiin tilaisuuksiin toivon kaikkien kynnelle kykenevien osallistuvan. Mutta yhtä tärkeätä on kerhojen oma toiminta ja ennen kaikkea jokaisen tunturilatulaisen henkilökohtainen osallistuminen toimintaamme eräretkin ja lapinkäynnein sekä erilaisin näihin liittyvin harrastuksin.

★

Juhlavuoden myötä olemme myös suuntautumassa painopisteellisesti uusille urille. Meillä on parikymmenvuotisen rakennustyön tuloksena Lapissa kolme hienoa tukikohtaa lapinkäyntejä ja eräretkiä varten. Kämppien käytön tehostumisen myötä myös eräretkeily ja erilaiset lapinharrastukset voitaisiin nostaa entistä voimakkaammin toimintamme keskeiseksi sisällöksi. Erän, Lapin luonnon ja kulttuurin voi aistia parhaiten Lapissa tapahtuvan toiminnan myötä.

★

Juhlavuoden aikana on myös tärkeätä saada kerätyksi kaikki tiedot toimintatilaisuuksistamme, niiden kestoista ja niihin osallistuneiden määristä tempausten tulevaa suunnittelua ja tukitoimenpiteitä varten. Toivon, että kerrankin saamme myös kirjatuksi vuotuisen toimintamme.

★

Tunturilatu järjesti ruskaviikolla jälleen pitkästä aikaa eräretkenjohtajien jatkokoulutustilaisuuden Susi-Talaksella. Koolle saapunut kahdeksan hengen joukko oli kokenutta eräretkeilijää, joten saatoimme pitkälti keskustellen ja kokemuksia vaihtaen käydä läpi keskeiset eräretken vetämiseen kuuluvat asiat. Lisäksi porukalla oli mahdollisuus pieneen taitoja kartoittaneeseen jotokseen. Kurssin tuloksena saimme Suuniitun Yrjön kanssa hyviä viitteitä eräretkeilyn koulutustoiminnan ja -materiaalien kehittämiseen. Kurssi päättyi sellaiseen ehdotukseen, että Tunturiladun pitäisi koota kerhojen omien ja tämän jatkokoulutustilaisuuden pohjalta selvät eräretken johtamisen perus- ja jatkokoulutusohjelmat kaikkien kerhojen ja Tunturiladun tulevaa koulutustoimintaa varten. Tilaisuus jäi mieleen erähenkisenä ja antoisana. Jäin vain miettimään, miten tulevillekin kursseille saataisiin järjestettyä – kuten nyt – tilanne, jossa KARHU on todella kävellä kurssilta palaavan osanottajan yli!

★

Vuosien saatossa eräretkeilyharrastus on laajentunut ja tuonut sitten pakosti mukaan myös omat rajoituksensa ja sääntönsä. Eräretkeilymahdollisuuksien säilymisen kannalta on elintärkeätä, että haluamme ja pystymme edelleenkin toimimaan vastuullisesti ja hyvässä yhteistyössä Lapin asukkaiden, muiden retkeilijöiden ja viranomaisten kanssa. Varsin yleiseksi muodustuneen keskinäisen syyttelyn sijaan meidän tunturilatulaisten pitäisi edelleenkin pitäytyä linjaamme, jolla olemme aktiivisin myönteisin esityksin ja kannanotoin ja ennen kaikkea oman toimintamme kautta tähdänneet eräretkeilymahdollisuuksien säilyttämiseen. Lapin luonnon kokeminen sen ehdoilla, erähengen säilyminen kirjoittamattominkin säännöin sekä arktisen kulttuurin vaaliminen ovat sellaisia tavoitteita, jotka on mahdollista saavuttaa vain hyvän yhte
avulla.

★

Kun nyt näiden tähdenväli
keen ole puolentoista vuosik
nen jälkeen jättämässä tuntur
puheenjohtajuuden toisiin käs
aika sanoa KIITOKSET kaikil
turilatulaisille saamastani tue
erähenkisestä ystävyydestä.
listen ja oikeiden arvojen vaali
yhdessä on kasvattanut meit
hyväksymään itsemme että
toisemme erilaisuudestamme
matta. Lapinhullu eräretkijoukko on osoittanut, että se on osaavaa ja tervettä porukkaa.

★

Lopuksi on todettava kaksi erityisesti mieltäni lämmittävää asiaa. Kolbmalaisten vetämänä Sudenpesä on jälleenrakennuttuna vanhalla paikallaan Saariselän Sorvusojan varressa ja Stuorra-Ykin vetämänä myös minulle rakas Vongoivan kota niin ikään entisellä paikallaan. Toivottavasti tunturimielellä rakennettuihin, tosin lukoilla varustettuihin rakennuksiin palaavat myös niissä asustaneet kämpän- ja kodanhaltijat.

★

Antero Tarvainen

Vongoivan kotaa jälleenrakentamassa 1985

"Nousimme Kielitunturin ja Sihvelinlakopään väliseen purokuruun, jonka satulan ylitettyämme olikin enää vain mukava harppaus Vongoivan tunnelmalliselle turvekodalle. Sieltä käsin huiputimme auringonpaisteeksi selvinneessä säässä Reututunturin. Lihaliemittelyn ja kahvittelun aikana selailimme "gömmänän" vieraskirjaa ja päivän motoksi muodostui sieltä löytynyt "paikkakuntalaisen" karmea uhkaus: – Älä sie riethan äijä mene kirjoittelemhan tämmösiä tai terotethan kantapäät ja poljethan suohon!"

Ylläoleva purkaus vastineena erään retkeilijän valitukseen kammin kävijöiden siivottomuudesta on poiminta allekirjoittaneen parinkymmenen vuoden takaisesta retkipäiväkirjasta. Mietiskelin kuluneen kesän alussa tuota "ajatusten vaihtoa" paikkaillessani rinkkaani lähtökuntoon. Siinä oli mielestäni myös Tunturilatua koskeva olennainen asia esillä. Emme mielellämme osoita sormella kammin tai erämaan roskaajaa, vaan vähin äänin tartumme asiaan ja siivoamme roskaantuneen paikan tai kohennamme kunnostusta vaativan kohteen. Niin kuluneenakin kesänä.

Minulle tarjoutui tilaisuus päästä Tunturiladun edustajana Nuorison Retkeilyn Tuki ry:n mukana rakentamaan uudelleen Vongoivan kotaa. Olivathan sen tunturilatulaiset – Antero Tarvainen ja Unto Tovi alunperin 1957 rakentaneet. UK-kansallispuiston johtaja Pekka Borg oli lähettänyt haasteen retkeilyjärjestöille kunnostaa tai jälleenrakentaa: Muorravaarakan Ruoktu, Sudenpesä, Raappanan kammi, Hammaskota ja Vongoivan kota. Ja minä olin siis kesäkuun puolivälissä matkalla Vongoivalle.

Puiston autoilla ajoimme Sodankylästä Kemihaaran vartiostoon, josta vaelsimme Peskihaaran ja Tahvontuvan kautta Vongoivan kodan raunioille. Tarvikkeiden inventoinnin jälkeen totesimme "yhteen naiseen ja kolmeen mieheen", että puutavaraa rakentamiseen on yllinkyllin, kattohuopaakin kammin vuoraamiseen juuri ja juuri, kamina ja pari savutorvea – siinä kaikki. Ensimmäinen päivä menikin Pentiltä ja Leenalta työkalujen ja naulojen hakemiseen Tahvontuvalta, saatiinpa samalla lisää ruokaherkkujakin. Olli ja minä ryhdyimme kammin raunioiden purkamiseen. Neljä seuraavaa päivää olivatkin sitten työntäyteisiä. Talvella kaadettujen koivurankojen aisaaminen oli työläinpiä puuhia, varsinkin kun aseina olivat vain puukot ja kirveet. Kammin rungon rakentamista voisi luonnehtia iloiseksi tapahtumaksi – valoisa kehikko syntyi ja työn jälki näkyi. Kammin koosta oli muodostua ongelma. Kirjallisissa ohjeissa oli museoviraston suositus: entisenlainen mistään tinkimättä. Alkuperäisessä kammissa oli esim. ovi 60 cm x 120 cm, piirustuksessa 74 cm x 155 cm ja tarvikeluettelon mukaan siitä piti tehdä 70 cm x 200 cm. Päädyin "asiantuntijana" – kuten NRT:n puh.johtaja Seppo Karhu, joka löi piirustukset kouraani ja puistonjohtaja minua jostakin ihmeellisestä syystä tituleerasivat – oven osalta sopivaan kompromissiin ja itse kammiakin hieman suurennettiin alkuperäisestä. Rakenteissa noudatimme tarkasti alkuperäisen kammin rakenteita. Rakentamisen tahti parani, kun saimme vahvistusta lukumääräämme puiston huoltomies Seppo Pekkalasta. Myös samaan aikaan rakennetun Hammaskodan työmaalta poikkesi Seppo Karhu päiväksi ja Pekka Borg Sudenpesän perustusta tekevien kolbmalaisten parista pariksi talkoisiimme. Päällimmäiseksi urakasta jäi mielikuva raskaasta ja käsiävenyttävästä turpeen kantamisesta, jota tuntui riittävän ikuisesti. Kuitenkin neljän varsinaisen rakentamispäivän jälkeen oli kammi päältäpäin katsoen valmis. Entisellä paikallaan ja oviaukko etelään, kuten ennenkin. Tarkemmin tutkien olisi ulkopuolinenkin heti huomannut, että ovesta puuttuivat saranat ja kammin katosta savutorven läpiviennin rakenteet. Ne sai puiston edustaja tehtäväkseen toimittaa paikalle.

Istuessamme kammin lämpöä hohkaavan kaminan ympärillä teimme, puiston johtajan johdatellessa keskustelua, päätöksen, että rakennetaan vielä matala laveri kammin taka- ja sivuseinille sekä pleksiruutuinen ikkuna oveen. Näin siellä olisi miellyttävämpi työskennellä ja oleskella, kun on edes hämärä valaistus ja kuivat laudat kyljen alla kosteutta uhkuvien, puolimätien varpujen asemasta. Ihmetellen siinä keskustelimme alkuperäisen kammin rakentajien urakasta 1957 – kahteen mieheen kolmessa päivässä! Hatunnosto – Antero ja Unto!

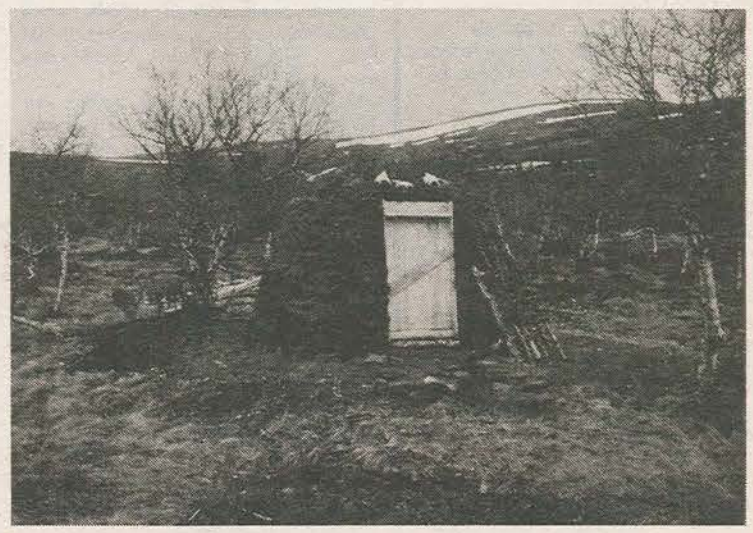
Rakentamisen aika oli meille monessa suhteessa riemukasta. Kesä tuli pitkin harppauksin tunturiin. Rinteet, jotka mennessämme olivat valkoisina paljastuivat lumen alta aivan silmissä. Linnut konsertoivat taukoamatta ja käki kukkui. Kotka kaarteli juhlavin kierroksin Reutupään yläpuolella ja iloisesti solisevat purot yhtyivät luonnon konserttiin.

Paluumatkan teimme jälleen Tahvontuvan kautta saunoen ja yöpyen siellä. Jaurun ja Siulaojan juoksua seuraten suuntasimme Hammaskodalle, jonka totesimme myöskin valmistuneen. Erikoinen elämys oli venekyyti Hammas- ja Repojokea sekä Luiroa myöten Ponkuun. Se olisikin eri jutun arvoinen sykähdyttävine merikotkahavaintoineen ja hiuksia nostattavine menneiden vuosikymmenten takaisine tarinoineen.

Stuorra-Ykä

"Vanhan kammin luurankoa".
Kuva: Yrjö Suuniittu

Vongoivan kota viittä vaille valmiina.
Kuva: Yrjö Suuniittu

TUNTURI-LATU r.y.

●JOHTOKUNTA

puheenjohtaja Antero Tarvainen, puh. 90-898 791.
varapuheenjohtaja Yrjö Suuniittu
Jäsenet: Anna-Liisa Hietala, Pertti Holopainen, Pekka Huttunen, Antti Karlin, Uolevi Mättö, Alpo Mäntynen, Raimo Niklander.
Jäsenasiat: Anneli Peltonen Karhusuontie 90 G 23, 00780 Hki 78, puh. 90-356 432 (iltaisin).
Talous: Vappu Hietala Kylätie 2 A 15, 00300 Hki 30, puh. k. 90-573 745.
Kuva-arkistonhoitaja, Erkki J. Tolvanen Maauuninkuja 4 C 20, 01450 Vantaa 45, puh. 90-872 5832.
Postilähetykset ja juoksevat raha-asiat: Elvi Zveygberg, Suomen Ladun toimisto Fabianinkatu 7, 00130 Hki 13, puh. 90-170 101.
TL:n tilit: SYP Katajanokka 206621-20620, tai postisiirtotili 13533-1.

●JÄSENLEHTI

Tunturilatu, vastaava toimittaja: Antero Tarvainen
toimitussihteeri: Uolevi Mättö Erkylänkatu 21 as 4 05820 Hyvinkää 2, puh. 914-28901 (iltaisin)
lehtitoimikunta: Pauli Hakulinen, Anja Pajunen

●KIINTEISTÖT

Susikyrö — Enontekiö
Susi-Talas — Inari
Susi-Kiisa — Utsjoki
Kärrikaltio — Inkoo (Kavtsin hallinnassa)
Rakennuspäällikkö: Pekka Huttunen Joukontie 27 76150 Pieksämäki 15, puh. 958-11247

●SUSIVALIOKUNTA

puheenjohtaja: Raimo Niklander
jäsenet: Anja Huhtala, Reino Kärkkäinen, Kauno Laine, Väinö Martikainen, sihteeri Sirkka Seliste

●TUNTURIKERHOT

OKTA (1) Kajaani
puheenjohtaja Raimo Pahkala, sihteeri Anja Mustonen, Erätie 20 A, 87200 Kajaani 20, puh. k. 986-27946
KUOKTE (2) Hyvinkää
puheenjohtaja Markku Salminen, sihteeri Anja Pajunen Erkylänkatu 21, 05820 Hyvinkää 2, puh. 914-28 901.
KOLBMA (3) Tampere
puheenjohtaja Väinö Martikainen, sihteeri Raili Pöllänen Unholankatu 4 F 25, 33800 Tampere 80, puh. 931-652822
NJEALLJE (4)
Pieksämäki – Mikkeli – Varkaus
Puheenjohtaja Pekka Huttunen, sihteeri Eila Hämäläinen Jääkärinkatu 1, 50100 Mikkeli, puh. 955-367 552.
VIHTTA (5) Vaasa
puheenjohtaja Pirkko Westergård, sihteeri Seija Nykänen Pietarsaarenkatu 10 B 10, 65350 Vaasa 35, puh. k. 961-152941
KUHTTA (6) Helsinki — Vartiokylä
puheenjohtaja Jyrki Aarnio, sihteeri Kaarina Hakkarainen Kastelholmantie 1, 00900 Helsinki 90, puh. 90-339147
TSIETSA (7) Iisalmi
puheenjohtaja Pentti Vainio, sihteeri Anja Snellman Ilvolankatu 19 A, 74100 Iisalmi, puh.
KAVTSI (8) Helsinki
puheenjohtaja Kyösti Lamminjoki, sihteeri Marita Maula Ylipalontie 1 D, 00670 Helsinki 67, puh. 90-743 246.
OVTSI (8) Jyväskylä
puheenjohtaja Anna-Liisa Hietala, sihteeri Ritva Loimio Puistotori 6 A 16, 40100 Jyväskylä 10
LOGI (10) Turku
puheenjohtaja Kalevi Kanerva, sihteeri Maija Mäkinen, Pl 603, 20101 Turku 10, puh. 921-373535

KERHOT TOIMIVAT...

Vihttan kuulumisia

Taas on kesä mennyt. Pyöräilykausi alkaa olla lopuillaan ja kävelykausi alkamassa muuttuen myöhemmin hiihtokaudeksi jne. aina sään ja vuodenajan mukaan.

Vihtta-kerho teki heinäkuussa toista viikkoa kestävän pyöräretken Ahvenanmaalle. Turusta lähdettiin Kustavin kautta ja ajeltiin saaria pitkin, välillä lautoilla matkustaen. 13 hengen jonossa poljimme ympäri Ahvenanmaan mantereen helteessä selät punoittaen.

Heinäkuun helteet tuntuvat kaukaisilta samoin on takanapäin syksyn patikkaretki, joka vihdoin monen vuoden haaveen jälkeen toteutui. Vaelsimme viikonloppuna 14.–15.9. Soinista Ähtäriin Suomenselän taipaleen. Ehkä sääennuste säikäytti ihmiset, joita ennakkokyselyjen pohjalta piti olla huomattavasti enemmän kuin vain ne kuusi urhoollista, jotka lauantaiaamuna saapuivat rinkkoineen linja-autoasemalle. Postiautolla matkustimme Soiniin, jossa meitä oli vastassa Arja ja Terho Suomenselän samoilijoista. Terho lähti mukaamme oppaaksi ja Arja lupasi tulla hakemaan hänet illalla autolla Arpaisten harjun kämpältä, jossa tarkoituksemme oli yöpyä. Matkaa taittui yli 20 km ja väsyneinä saavuimme noin kuuden maissa kämpälle, jonka Arja oli siivonnut meitä varten. Iltapalaa syötyämme olimme valmiit nukkumaan.

Sunnuntaiaamuna heräilimme noin klo 7 aikaan ja laitoimme aamupalaa. Pakkailimme rinkkamme ja aloimme odotella ähtäriläisiä, jotka olivat lupautuneet oppaiksemme loppumatkaksi. Noin klo 9 aikaan he saapuivatkin: Armi, Kalevi ja Antti sekä Heikki, joka toimi kuljettajana.

N. 9.30 pääsimme matkaan. Edessämme oleva 25 km taival tuntui pitkältä, rinkka painoi selässä ja pieni sadekin yllätti meidät. Matka kuitenkin taittui, rinkkaan alkoi taas tottua ja sadekaan ei paljon kastellut. Kokonaisuutena meillä oli mitä paras vaellusilma, koska lauantai oli kokonaan sateeton ennustuksista huolimatta. Meillä oli tarkoitus pitää ruokailutauko n. 16 km päässä olevalla Heikin huvilalla Niemisveden rannalla.

Huvilalla meille keitettiin kahvit ja söimme Arjan leipomaa hyvää pullaa. Heikki lupautui kuljettamaan rinkkaamme loppumatkan autolla, joten lähdimme kuin sunnuntairetkeilijät ikään ilman taakkoja kävelemään eteenpäin.

Viimeinen taival olikin melko vaikeaa maastoa. Oli istutus- ja hakkuualueita sekä juurakkoista joenrantamaastoa, jota olisi ollut hankala rinkan kanssa kulkea. Vähän ennen viittä saavuimme lopulta Mesikämmeneen, jossa saunoimme ja uimme. Iltajunalla matkustimme takaisin Vaasaan. Retki oli onnistunut, maisemat harjuineen ja järvineen olivat kauniit, vaikka ruskaa ei vielä ollutkaan. Retki toi kaikille mukanaolijoille hyvän mielen ja kipeät jalat, jotka tätä kirjoittaessani ovat jo parantuneet.

Retken onnistumisesta kiitokset oppaillemme Arjalle ja Terholle sekä Armille, Kaleville ja Antille kuten myöskin Heikille hyvästä palvelusta. Ilman heitä saattaisimme vieläkin harhailla Suomenselän metsissä...

Hyvää syksyn jatkoa kaikille

Seija

Merkillinen Tsietsa

Postineidin keväinen lupaus on nyt totta. Olemme merkillistä porukkaa.

Savon väreihin pohjautuva merkki koristaa tsietsalaisten vaatetusta. Rissasen Väiskille vielä kiitokset näin lehden välityksellä merkin suunnittelusta.

Toki kerholle muutakin kuuluu. Harvoin taitaa sattua, että kerhon puheenjohtaja on huolissaan vilkkaasta toiminnasta. Nyt on! Vajaassa kolmessa vuodessa on Tsietsan toiminta laajentunut ja vilkastunut kaikkia odotuksia nopeammin. HYVÄ HYVÄ. Toivotaan kuitenkin, että toiminta olisi pitkällä tähtäimellä nousujohteista, niin että kymmenen vuodenkin kuluttua kerho olisi elinvoimainen.

Tätä taustaa vasten voimme katsoa nyt luottavaisesti tulevaisuuteen. Kun Mourujärven Olli sai hiljattain loppusuoralle neuvottelut suuren metsäyhtiön kanssa ja kerhomme saa käyttöönsä aution korpitilan Iisalmen Kuopion väliltä. Toivottavasti tsietsalaiset löytävät tältä pohjalta uusia virikkeitä kerhotoimintaansa.

Toki vaelluksilla on käyty. Jo vain. Kerholaisia on liikkunut pitkin ja poikin sekä kotoisia että naapurimaan tuntureita aina Sarekin jäätiköitä myöten.

Kevättalven suurtapahtuma oli hiihtovaellus vesireittiä seuraillen Iisalmesta Kuopioon. Keliolot tekivät vaelluksesta todellisen koulutustilaisuuden ja oppia saivat kaikki mukana olleet. Maakunnallisen sanomalehden aktiivinen mukanaolo toi kerhotoimintaamme myös hyvin julkisuuteen.

Näitä rivejä kirjoitellessani ovat jo mielessä Sukevan karpalosuot ja tunnelmalliset hetket yötulilla. Mainiot retkitoverit, tervastulen tuoksu ja loiste. Ruskan värit.....se on sitä kerhotoimintaa jonka vuoksi kannattaa olla tunturilatulainen.

Pena

Kavtsin kuulumisia

Nyt kun lappalaisten 6. vuodenaika on meneillään ja illat pimenevät täällä etelässäkin, riittää aikaa enemmän yhteiselle harrastuksellemme tunturilatutoiminnalle.

Menneen talven lumilla, kahdella hiihtovaelluksellamme, saimme ruskettua ja kirjavoitua ja emmepä säästyneet pieniltä palovammoiltakaan.

Kesä-heinäkuussa vietimme viikon Susi-Talaksen talkoissa, missä valoimme saunan jatkeeksi tulevan liiterin peruspilarit, kuorimme rakennushirret, korjasimme laituria ja "DC:n" (Dry Closet) ym. Talkoista lähdimme Kuusamoon leiripäiville, missä osallistuimme mm vaellus- ja suunnistuskilpailuihin. Kävimme myös Auliksen vieraina kerhopalaverissa Jämsässä.

Kerhomme syysvaellus suuntautui Lemmenjoen maisemiin. Syksyn kerhoillat aloitimme kuvaillalla ja lokakuussa pidettävän syyskokouksen jälkeen marraskuun kerhoillan aiheena oppimistavat. Marraskuussa vietämme myös maastopäivää Kärrikaltiossa erilaisten retkikikkojen parissa. Joulukuun kerhoiltamme on omistettu Tunturiladun juhlavuoden tapahtumille.

Juhlavuoden tapahtumiin pyrimme osallistumaan mahdollisimman runsaslukuisasti, onhan itsellämmekin yhden juhlavuoden tempauksen, Napapiiriltä napapiirille -hiihdon, järjestelyvastuu. Toivomme Tunturiladun kerhojen ja jäsenten osallistuvan aktiivisesti tähän yhteiseen tapahtumaamme.

Kämppämme Kärrikaltion yhteyteen on menossa sauna-liiteriyhdistelmän rakentaminen. Se kysyy paljon voimavarojamme ja talkoohenkeä, mutta valmistuttuaan laajentaa huomattavasti tukikohtamme käyttömahdollisuuksia.

Talven lumia odotellessa
syysterveisin

Kösä

OVTSIN KUULUMISET

Tämän vuoden tapahtumat aloitimme peräti kaksi-iltaisella kurssilla tammikuussa. Meillä oli malminetsintäkurssi, jonka ansiokkaasti piti Markku Hytönen Geologiselta Tutkimuskeskukselta Kuopiosta.

Hyvää oppia saimme, mutta tarina ei nyt kumminkaan tässä kerro, minkälaisia löydöksiä ovtsilaiset kulkijat ovat viime suven aikana tehneet. Retkeilyvälineillan ja kevätkokouksen jälkeen olivat vuorossa tähtitiede sekä järvipelastus ja veneily.

Pääsiäisen seudulla vaelteli kuusihenkinen ryhmä Muotkan maisemissa.

Helluntaina suuntasimme pohjoiseen Keski-Suomeen, eli olimme Pihtiputaan Kinnulan rajamailla Suurijärven kämpällä. Pitkospuut olivat lumesta liukkaat ja lunta muutenkin vielä maisemassa kun lauantaiaamuna patikoimme määränpäähän. Perillä opiskelimme, sillä retki oli vielä jatkoa vuodentakaiselle eräretkenvetäjän peruskurssille. Seppo piti ansiokkaan ensiapuharjoituksen; oli varpaitten paleltuma, käärmeenpistos, murtuma ja palovamma, sekä tajuton maastossa, ja kun itse olin potilaana koko ajan tässä yksilöharjoituksessa, niin luulisi että opin ja jopa muistan miten näissä tilanteissa tulee toimia. Aulis esitteli eri tulentekotavat ja mallit ja lintumiehemme Risto kertoi muuttolinnuista. Yhdessä teimme havaintoja ympäristöstä kuullun ja nähdyn perusteella. Maastoon tutustuimme pienen lenkin muodossa sunnuntaina.

Kesäkuulla olivat tavanomaiset Auliksen talkoot – pitihän nyt kaivo tehdä ja portti "Paratiisikuruun", sillä elokuulla oli siellä vuorossa Tunturiladun kerhopalaveri. Kiitos kaikille noin viidellekymmenelle kerhopalaverissa mukana olleelle – kiitos Aulikselle – kiitos Anjalle ja Uolevile! Jopas oli mukava tapahtuma kaikkine nyansseineen.

Ja mitä urheilullisiin saavutuksiin tulee, on vaellustapahtumissa Ovtsin nimi ollut upeasti esillä. Keski-Suomen vaelluskisassa Lapin-Sormessa partiomme Arto ja Paavo saavuttivat kolmannen ja samalla parhaan keskisuomalaisen sijan. Kuusamon Leiripäivillä sitten tanner tömisi ja hurraahuudot kaikuivat kun riemuitsimme partiomme voitosta. Siinä olivat mukana Saara, Paavo ja Jönssi. Onnea vieläkin! Ja lisää kuuluu, Lieksan SM-kisoissa Arto ja Paavo saavuttivat hienon neljännentoista sijan. Huoltajana ja "tarkkailijana" oli mukana Saara.

Syyskausi rientoineen on alkanut. Ensimmäisessä kerhoillassa oli mielenkiintoinen metsänhoitaja Esko Jalkasen esitys. Eräretken vetäjäkurssilla oli mukana kerhostamme kolme, oli kuuleman mukaan loistava kurssi. Ja Lieksan Susiaisiin lähtee vankka edustus mukaan.

Kuten toisaalla lehdessä on luettavissa, aloitetaan Tunturiladun 40-vuotis juhlavuoden vietto järjestämillämme talvipäivillä. Meillä on muutenkin syytä juhlia, sillä ensi vuosi on samalla kerhomme 10-vuotis juhlavuosi. Voipi olla, että tarjoamme oikein kakkukahvit molempien juhlien kunniaksi.

Hangasjärven kämppä luo ihan kivat puitteet tapahtumalle, niin uskomme. Ja toivomme tietysti runsasta osanottoa sekä hyvää sydäntalven säätä.

Näissä merkeissä: Hyvää loppuvuotta – Hyvää alkavaa vuotta!

Annukka

Tarinaa kairoilta

Kortesniemi pieni mökineläjä asui Kittilän syrjämailla joskus -40 luvulla. Asui siellä Kuivasalan ja Alakylän palkisen tuntumassa. Teki pienelle karjalleen talveksi heiniä purojen varsilta ja suojängiltä. Alakylän palkisen porot olivat tulleet ja syöneet Heikin tekemät heinät. Heikki oli vaatinut korvausta, mutta jostain syystä Alakylän palkinen ei ollut sitä suorittanut. Tästä Kortesniemi oli suuttunut ja sanonut, että kun minä kuolen muutun sudeksi ja sitten mie kostan.

Aikanaan tämäkin tapahtui. Tuli vuosi 1936. Alakylän palkisen alueelle ilmestyi susi joka tappoi poroja. Palkisen poromiehet olivat alkaneet ajamaan sitä joukolla. Kun sudelle ei ollut jäänyt pitkää lepotaukoa, niin se oli aina tappanut uuden poron ruuakseen kun se aikaisempia ei ollut kerinnyt syödä. Heikin poika oli ollut myös susijahdissa mukana, istunut vahdissa heinäladossa jängän reunalla. Susi oli juossut latoa kohti ja muut ajomiehet olivat sanoneet että nyt se saadaan. Mitään ei kuitenkaan tapahtunut kun susi oli juossut ladon ohi. Miehet ladolle tullessaan olivat olleet hiukan kiihtyneitä ja tiukanneet pojalta mikset sie sutta ampunut? No enhän mie isääni ammu, oli poika vastannut. Kertoja ei ollut tullut oikein vakuuttuneeksi, etiä tekikö poika tämän piruuttaan vai uskoiko hän isänsä sanomaan. Oletti kuitenkin että teki sen tahallaan, kun muisti isänsä sanonnan. Suden ajoa oli jatkettu ja kun se viimein oli saatu kaadetuksi oli myös viitisenkymmentä Alakylän poroa päässyt hengestään suden tappamana.

Kaadettu susi oli viety Kittilän kirkolle nähtäväksi. Kun katsojia oli mennyt ohi, oli eräs heistä sanonut, että siinä se Kortesniemen Heikki nyt makaa.

Matin poika

Tavattiinpa taas Ulko-Tammiossa

Susikansalle kesä alkaa virallisesti vasta Ulko-Tammion retkestä ja sitä alettiinkin odottaa hartaasti pitkän, erittäin kovan talven ja sangen sateisen alkukesän jälkeen. Säätiedotukset ja -ennustukset olivat yleisen mielenkiinnon kohteena. Kyllä susikansakin tutki niitä uteliaana Ulko-Tammion retken lähestyessä, jotkut saattoivat hieman huolestuakin. Kokeneimmat kävijät tiesivät, että Ulko-Tammiossa on aina hyvä retkisää – satoi tai paistoi! Perustellusti voitaisiin nimetä Ulko-Tammion marssiksi laulu: "säät ei meitä voi säikyttää, ..."

Kesäkuun 7. päivänä se sitten tapahtui. Kaikki kynnelle kykenevät – tai tarkasti sanottuna kaikki, jotka olivat ehtineet ilmoittautua riittävän ajoissa; jotkut jopa edellisen kesän retkellä ennen kuin se oli ehtinyt edes päättyäkään – suuntasivat kulkunsa Karhulaan, riippusillan laiturin välittömään läheisyyteen. Kun kuljetusalus oli muutaman minuutin tavanomaista myöhemmässä, hätäisimmät alkoivat hermostua. Se oli turhaa, sillä karhulalaisethan olivat asialla ja silloin homma pelaa. Itse merimatka oli toisinto aiemmilta, onnistuneilta retkiltä. Aikanaan päästiin "omaan rantaan" ja siten nopeasti asennolle lepäämään ja keräämään voimia varsinaisia toimintapäiviä varten.

Lauantaina aamupäivällä oli perinteinen "leikitellen luontoon" ja iltapäivällä kahvit talon tapaan kitaramusiikin kera sekä laulu- ja tarinatuokio. Tässä yhteydessä en malta olla antamatta erityistä tunnustusta emännille maistuvaisista korvapuusteistakin. Iltapäiväkahvien yhteydessä oli juhlahetkikin. Mauri – tuo monivuotinen Ulko-Tammion idearikas puuhamies – palkittiin Ulko-Tammio -mitalilla. Onnittelumme ja kiitoksemme myös meidän kaikkien mukana olleidenkin puolesta. Mitali on vain symbolinen tunnustus, aihetta huomattavampaankin tunnustukseen on – meidän mukana olleiden mielissä Sinä säilyt retken isänä.

Lauantai-iltakuudelta se sitten alkoi. Se Ulko-Tammio -viesti. Sitä oli odotettu jännityksellä, sillä luvassa oli uusia koreografioita uusien vastuuhenkilöiden mukana. Viestissä koeteltiin joukkueen jäsenten kykyä selviytyä yllättävistä tilanteista yllättävillä varusteilla.

Tällä kertaa kilpailu alkoi rinkkavarusteiden tarkastuksella. Kilpailuvalmistelut olivat olleet ilmeisesti hieman leväperäisiä, koska rinkoista alkoi löytyä mitä yllättävimpiä varusteita, kaikki eivät olleet edes retkeilyvarusteita, ei ainakaan kaikille osanottajille, mutta niihin oli tyytyminen ja niillä piti kilpailu käytämän. Saattoihan hämmennykseen syynä olla sekin, että rinkat olivat kenties vaihtuneet tyttöjen ja poikien kesken. Kaikkia varusteita piti kuitenkin käytettämän. Taisi siinä mennä sormi suuhun niin tytöiltä kuin pojiltakin. Ihmeen hyvin kilpailijat kuitenkin selvittivät osuutensa. Katsojat olivat tikahtua nauruunsa, kun pojan piti valjastaa rintaliivit päälleen ja vastaavasti tytön piti pukeutua pojan varusteisiin. Ja kilpailu oli kaiken hyvän lisäksi nopeuskilpailu, jossa turha aikailu kostautui joukkueen loppusijoitusta ratkottaessa. Taisi siinä kilpailijoidenkin suoritusta haitata oma nauru. Tehtävät olivat osaksi leikkimielisiä, osaksi oikeita retkitehtäviä ja hauskuutta aiheuttaneet tehtävät voitiin tulkita neuvokkuustesteiksi yllättävien tilanteiden varalle – yllätyksiä, joita jokainen retki todellisuudessa pyrkii tarjoamaan. Maalissa joukkueiden oli vielä keitettävä lasillinen vettä kilpailun valvojalle! Allekirjoittaneelle jäi epäselväksi mihin ao. valvoja tämän veden käytti. Kilpailussa ei kuitenkaan voitto ollut pääasia, vaan kaikkien hauskuus ja oppimistapahtuma. Toki voittajat palkittiin Ulko-Tammio -mitaleilla.

Iltanuotiolla sitten laulettiin ja leikittiin. "Täti-Monica", alias Marjukka laulatti ja esileikitti susikansaa, joka alkoi jo henkisesti valmistautua yön kohokohtaan, Yöjuttuun.

Yön hämärtyessä ja kellon lähetessä puoltayötä, uskaliaimmat noudattivat Maurin kutsua ja läksivät luolaan. Mauri oli luvannut toimia pitkäaikaisen suhteensa nojalla puhemiehenä yhteyden saamiseksi hyvin kauan sitten vaikuttaneeseen palovartija Jönsiin, jonka henki yhä majailee saaren luolan tietämissä. Ennen luolaan menoa Mauri kertoili Jönsin elämänvaiheista: tinkimättömästä velvollisuuksien täyttämisestä, sydäntäsärkevästä ihmiskohtalosta, hirvittävästä rutosta, Luojan ihmeteoista Jönsin elämän viimeisillä hetkillä jne. Jönsin tapaamiselle oli luotu tunnelma. Herkimmät ja arimmat taisivat livistää koko tilaisuudesta.

Mauri johdatti meidät luolaan, vain himmeät taskulampun valokiilat valaisivat kulkuamme luolan uumeniin. Täydellisen hiljaisuuden vallitessa odotimme luolan uumenissa, sen kirkon holvia muistuttavassa salissa jännittyneinä, henkeäpidätellen tulevaa tapahtumaa. Sammutimme lamput. Mauri aloitti Jönsin kutsulitaniat esittelemällä itsensä ja mukanaolijat sekä pyysi Jönsia vastaamaan. Odotimme. Mauri uudisti litanian. Odotimme. Ja vihdoinkin, jostakin kaukaa, vieras ääni, vanhaa kieltä puhuva alkoi puhua. En muista mitä Mauri Jönsin kanssa keskusteli, sillä jännitin kovasti. En myöskään tiedä, kauanko tilaisuus kesti. Muistan kuitenkin, että tilaisuus päättyi Jönsin valitushuutoon. Tilaisuus oli ohi! Joukko palasi hiljaisena ja mietteliäänä kaikesta kuulemastaan ja kokemastaan asennoilleen. Olen havainnut monasti pohdiskelevani Jönsin tapausta – ja aion uusia yöretken, jos se yleensä tehdään. Mielenkiintoinen kokemus kaiken kaikkiaan.

Sunnuntaina saimme nauttia puoliaurinkoisesta säästä. Ohjelmassa oli luontopolku sekä puolen päivän jälkeen palkintojen jako ja luontopolkukysymysten selvittely. Loppupaneelissa esitettiin mukanaolleiden kiitos Veijolle esikuntineen: Veijo, Maija, Riitta, Marjukka ja Seppo. Te teitte sen jälleen – kesä saapui susikansan keskuuteen. Retken suhteen voidaan todeta, se on kuin viini – tällä kertaa sillä oli uusi etiketti, mutta sisältö oli vanhaa uutta, hyvää kuten aikaisemminkin ja sitä jäimme taas odottamaan. Voinemme yhtyä erään mukanaolleen toteamukseen: Olisihan täällä viihtynyt pitempäänkin!

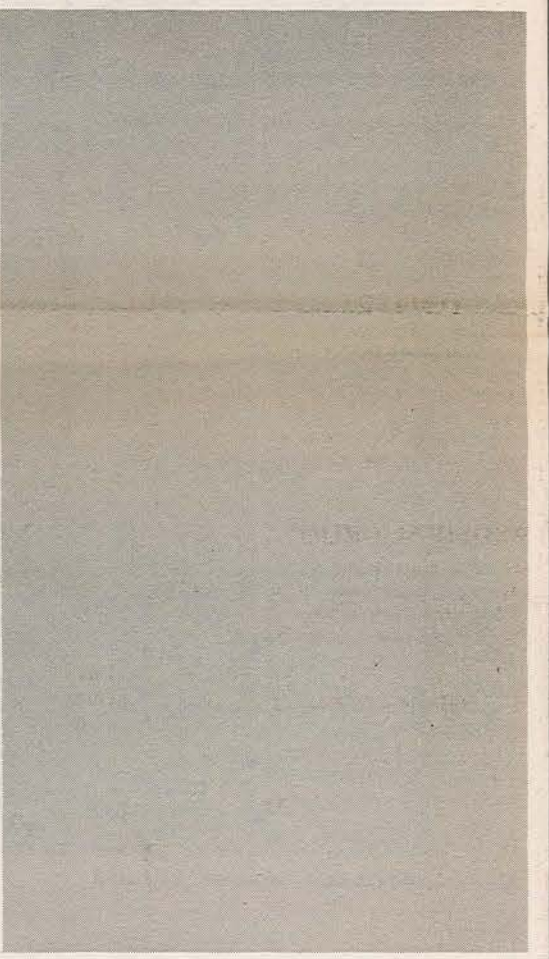
Matti Mähönen

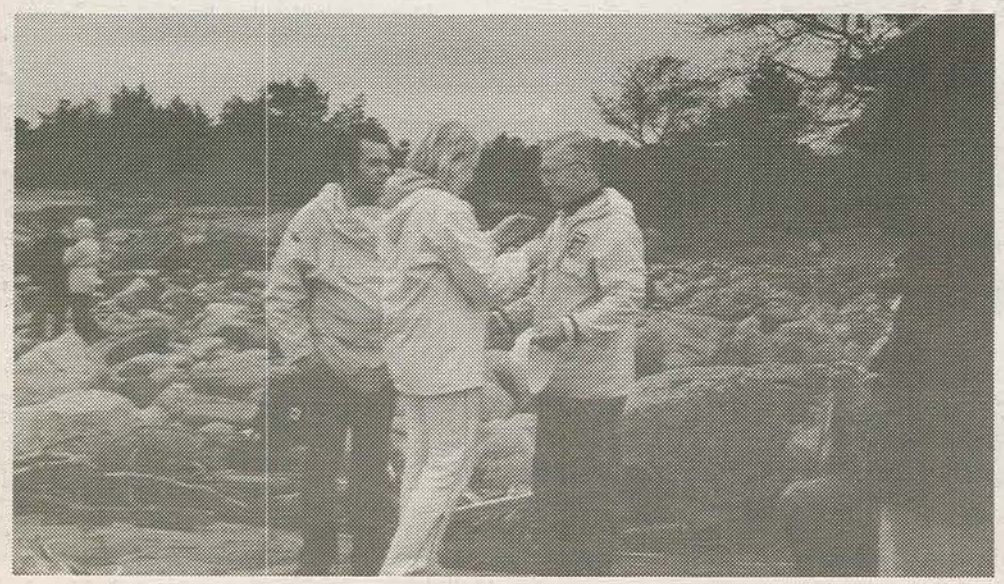
"...niin heilui hattu ja hattu heilui niin..." Marjukka esileikittää iltanuotiolla.
Kuva: Seppo Lonka

Yllätyksiä Ulko-Tammio viestissä.
Kuva: Seppo Lonka

Retkeläiset luolassa odottamassa yhteyttä palovartija Jönsiin. Kuva: Matti Mähönen

Mauri, monivuotinen Ulko-Tammio-retkien johtaja, mitali kaulassa.
Kuva: Seppo Lonka

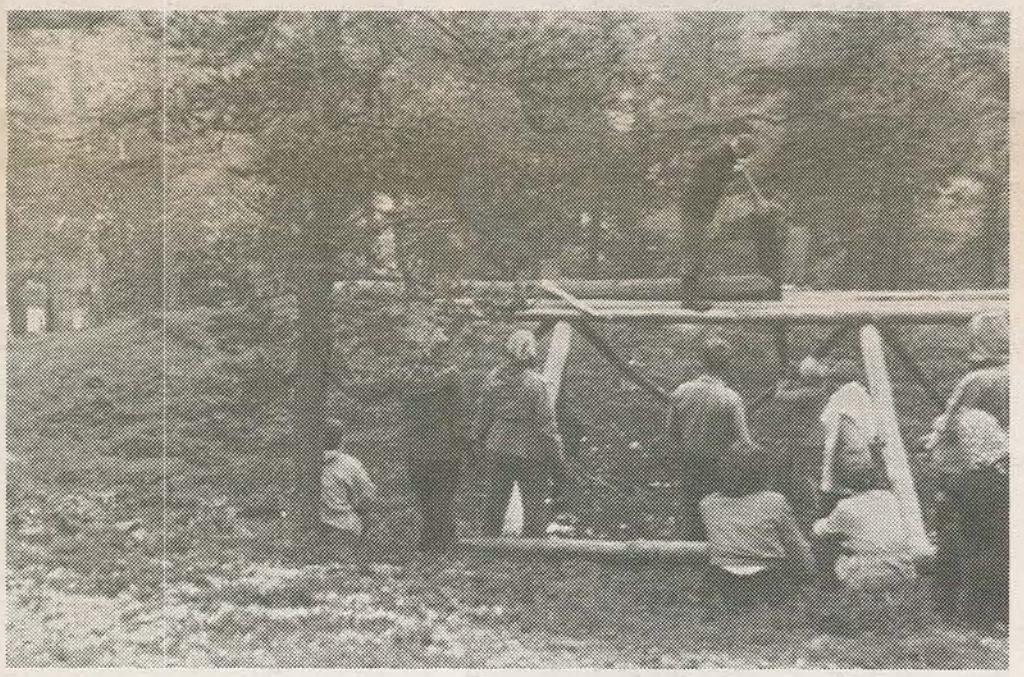
Matti Mähönen

Sudenpesä rakennettiin 1952

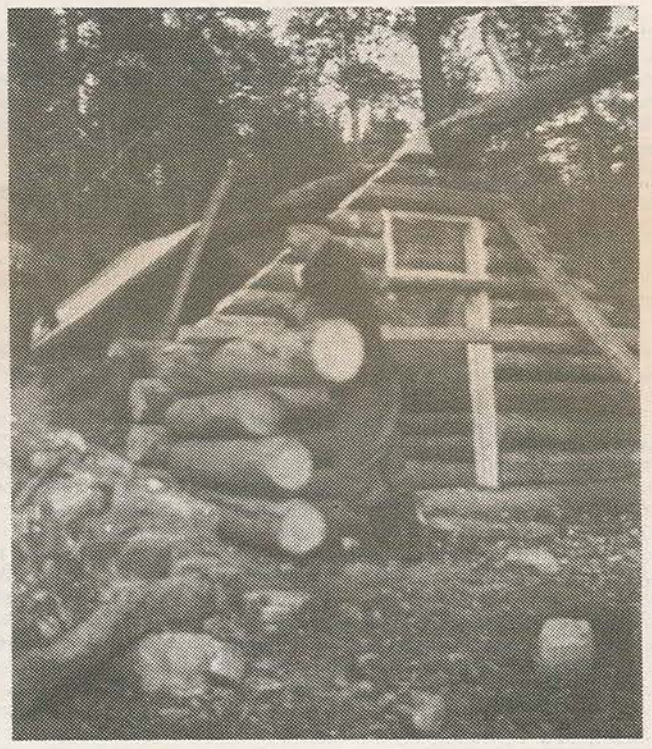

Kuvat: Kerttu Ekin albumista

Eilen lähti Helsingistä Tunturiladun järjestämän rakennusretkikunnan ensimmäinen osa Saariselän tuntureille rakentamaan autiotupaa Kuotmuspään etelärinteelle. Suomen Ladun tarkoituksena on rakentaa entisten eräkämppien lisäksi kolme uutta autiotupaa Saariselän tuntureille, jotka lienevät maamme parhaat eräretkeilyseudut. Saariselän tunturiryhmä muodostaa vedenjakajan, jonka harjanne ulottuu Rovaniemi—Ivalon maantiestä Laanilan kohdalta itään yhtämittaa [illegible] tunturijonoon.
(ELOK. 1952)

Yrjö Pitkäsen "sahakone" käynnissä.

Harjannostajaiset.

Aki Kosonen salvostöissä,
Kerttu Ek "valvomassa".

Sudenpesä valmiina.

Sudenpesä rakennettiin uudelleen

Helsingin olympiavuoden elokuussa 1952 tunturilatulaisten toimesta rakennettu ja kesällä 1970 peruskorjattu Sudenpesä paloi seuraavana kesänä.

Tuon niin tutuksi tulleen autiotuvan olisivat tunturilatulaiset rakentaneet uudelleen, mutta Metsähallitus ei antanut siihen lupaa. Sudenpesän läheisyyteen n. 1 1/2 km:n päähän oli rakennettu Sorvusojan autio- ja tunturitupa ja sen katsottiin riittävän tällä seudulla retkeilevän väen tarpeisiin. Olihan Saariselälle rakennettu useampia yhdistettyjä autio- ja tunturituparakennuksia, ns. "Hilttoneita". Sudenpesän paikkaa osoittava merkintäkin poistettiin uusitusta Sokosti-Suomujoki kartasta. Kivinen piisi ja tuhkan sisällä säilynyt jokunen hirsi jäi osoittamaan Saariselän ensimmäisen retkeilijöiden rakentaman autiotuvan paikkaa Sorvusjoen varrella.

UK-puiston perustaminen Saariselälle toi uudet suunnitelmat sen retkeilyreitteihin sekä leirintä- ja majoituspaikkoihin. Puiston johdon toimesta haluttiin uuden rakentamisen lisäksi elvyttää entistä retkeilyromantiikkaa kunnostamalla retkeilijöiden toimesta rakennetut autiotuvat ja turvekammit.

Sudenpesä heinäkuussa 1985

Syksyllä 1984 UK-puistonjohtaja Pekka Borg tarjosi Tunturiladulle Sudenpesän rakentamista talkootyönä ja ilmoitti puiston puolesta hankittavan kaikki rakennustarvikkeet. Tarjous otettiin vastaan ja Tampereen tunturikerho Kolbma ilmoittautui rakennustyön suorittajaksi. Suunnitelmat, rakennusainelaskelmat ja rakennuslupaanomuksen täyttö tehtiin Tunturiladun johtokunnan toimesta sekä luvattiin suorittaa rakennustyön teknillinen valvonta.

Kuluvan vuoden kesäkuun alussa kolme riuskaa kolbmalaista taivalsi Sorvusojan varteen raivaamaan Sudenpesän paikalta palon jätteet, laajentamaan rakennusmonttua sopivaksi ja pystyttämään rakentajien tarvitsemaa ruokailukatosta. Tämä alustava työ, käytettyyn työaikaan nähden oli mittava kolmen miehen suorittamana ja suuresti nopeutti heinäkuun alkupuolella suoritettavaa varsinaista rakentamistyötä.

Suomen Ladun Kuusamon leiripäivien jälkeen heinäkuun 8. p:nä Kolbman linja-auto toi rakentajien pääjoukon Suomun varteen Aittojärvelle, josta tuttu vaelluspolku Maantiekurua pitkin Sudenpesälle alkoi. Osa vaeltajista piti Maantiekurua liian helppokulkuisena, kun puolimatkasta suunnistivat raskaita rinkkoja ja moottorisahoja kantaen Karnepään yli rakennuspaikalle. Iltaan mennessä rakentajien pääjoukko oli koolla ihmettelemässä UK-puiston toimesta talvella ajettuja suuria rakennustarvikekasoja. Jalustan valuun ja muuraukseen tarvittavan soran saanti ennakkotiedoista poiketen osoittautui hankalaksi. Sora oli nostettava ja seulottava Sorvusojan kivisestä pohjasta, kunnes sopivan uintipaikan tiedustelumatkalla löytyi parempi sorapaikka. Noin kilometrin päästä löytyneen soran kuljettaminen suoritettiin polkupyörän rattaasta tehdyllö työntökärryllä. Näin päästiin jalustan tekoon. Sementtilaastilla kivistä muurattu jalusta valmistui iltaan mennessä.

Puiston puolesta rakentajajoukkoa oli täydennetty yhdellä miehellä. Tämä nuori kirvesmies osoittautui ammattitaitoiseksi, työteliääksi ja moottorisahan taiturimaiseksi käyttäjäksi. Salvostamistyö lähti vauhdilla käyntiin. Hirsiseinät nousivat nopeasti. Samanaikaisesti takka- ja hormimuurarin piti olla vauhdissa mukana, että ehti hormeineen vesikaton ylätasolle, seinä- ja kattorakenteiden mukana. Rakentamistyön alkamispäivästä lukien jo viidentenä päivänä nostettiin harjaorsi ja yläpohjan teko alkoi. Vesikatto, alapohja sekä oven ja ikkunoiden asentaminen saatiin valmiiksi 16.7. Lopputöinä oli takan ja hormiston siistimistä, lieden asennusta, laverin ja kalusteiden tekoa sekä ympäristön siistimistä palo- ja rakennusjätteistä. Torstai-iltana 18.7. saatiin rakentamistyö päätökseen ja rakentajat kokoontuivat takkatulen ääreen räiskäleiden paistoon ja kahvin keittoon. Väsyneet, mutta työnsä tulokseen tyytyväiset rakentajat viettivät nyt ensimmäisen yönsä uuden Sudenpesän lavereilla. Lapin valoisana kesäyönä oli vaikea saada unen päästä kiinni. Tuntui niin uskomattomalta, että tämä ympärillä oleva oli noussut 10 työpäivän aikana. Monen silmä viipyi sisäpuolen tutuissa yksityiskohdissa, sillä olihan ne omaa työtä.

Tunturikerho Kolbman jäsenet muodostivat rakentajien pääjoukon. Karhulan Susikerhosta oli 1. Kavsista 2 ja Njellejestä 3.

Kolbman toimesta tarjottiin rakentajille keittoruoka ja kahvit. Tämä oli työn edistymisen kannalta erinomainen asia, kun säästyi enemmän aikaa rakentamiseen. Kolbman naisten valmistamat ruuat oli maittavia ja annokset riittäviä.

Alkuperäinen Sudenpesä oli rakennettu autiotuvaksi. Tunturilatulaisten toivomuksena oli, että uudelleen rakennettukin Sudenpesä olisi autiotupa. UK-puiston johdon suunnitelmien mukaan Sudenpesästä tulee varaustupa, johon avaimen voi lunastaa Kiilopään Eräkeskuksesta.

Sudenpesä on nyt käyttökunnossa, mutta ensi kesänä vielä tehdään viimeistelytyönä tiilistä muuratun takan ja savupiipun päällystäminen liuskakivillä.

Tuleva vuosi on Tunturiladun 40-juhlavuosi, jolloin mm. Sudenpesän seinään kiinnitetään mujstolaatta.

Pekka Huttunen

Harjaorsi eli kurkihirsi

Yläpohjan teko käynnissä

Rakentajat ihailemassa kättensä töitä

Kuvat: Väinö Martikainen

Näätämön ihmeitä

1961 EERO MELTO

Kolme kolttaa istui rantasomerikolla. Yksi vanha, yksi vaimo ja poika. Vaimo keitti kahvia ja mies kaivoi laukkua. Katsoivat, kun tulimme rinnettä alas.

– Ottaako lohi?

– Ei tiedä, tulimme juuri.

Niin kai, kun eivät ole vielä kahviaan saaneet valmiiksi.

Istuttiin, tupakoitiin. Koltat juovat jo, mekin keitämme.

Puhumme ilmoista ja muista, kalasta, perhoista, koltat muistelevat Petsamoa.

Suvanto on matala, väylä kulkee alempana toista rantaa nuolaisten, tulee tulipaikan kohdalla meidän puolelle, kulkee siitä suoraan pienen lahden suitse toiseen niemeen meidän puolellemme ja häipyy mutkan taa.

Koltat katsovat alavirtaan, sitten nainen nousee, ottaa vavan, jossa on perho ja suuri rulla. Heittää ja päästää siimaa ja heittää taas virtaan. Poika kahlaa jo kauempana virtaan ja heittää uistinta. Siima purkautuu säilykepurkin ympäriltä ikäänkuin avokelalta. Mies on yht'äkkiä ilmestynyt sadan metrin päässä olevaan niemeen. Heittävät kaikki. – Asennoissa on jännitystäkin. Sitten nainen tulee pois, vähän ajan perästä mieskin, poika vain heittää mennen ylös virtaan. Tulevat tulille, panevat vavat pensaikkoon, juovat taas kahvia.

– Mikä se oli?

– Na, lohipa tietenkin!

Emme olleet huomanneet mitään.

– Eikö ottanut?

– No eipä se tietenkään ottanut.

– Tietenkään? ajattelemme.

Alkaa sataa, kaikki muuttuu vihreäksi, taivas on harmaanvihreä, rantakoivujen kevyt vihreys leviää suvannon pinnalle. Ilma on läpikuultavaa, hopeaa. Helisee, vedenpinnalla ja metsässä. Savu käy valkoiseksi, maitomaiseksi. Peitämme reput ja käymme pyyntiin.

– Nytpä nähdään.

Tunteja kuluu. Pentti on kahlannut toiselle puolen, seison keskellä virtaa, niin että perhoni ui talojen *nousuväylässä, mutkan kohdalla.* Toiset ovat ylempänä, koltat ovat hävinneet jonnekin.

Yö hämärtyy sellaiseksi niinkuin se nyt Lapissa kesällä hämärtyy. Sadekin lakkaa. Taivaalta valuu veteen sinistä.

Sitten lohi hyppää, ylempänä. Loiskahdus kuuluu selvästi, suuret renkaat leviävät veteen. Katsomme.

Sitten niitä on. Paljon. Joka puolella. En ole huomannut niitten ohimenoa!

Kahlaan pois keskivirrasta ja menen ylemmäs parhaaseen heittopaikkaan, niemeen.

Heitämme kilpaa. Ei ota perhoa, käyn läpi koko varastoni. Busty Miller, Silver Docktor, Thander and Lightning, kaikki. Ei ota. Otan virvelin, musta Professori, Rogen, Peukaloinen, Rapala y.m. tekevät kierroksen virrassa, turhaa kaikki.

Kuuluu valtavia loiskahduksia, ei joudu enää kaikkia katsomaankaan. Rapu, pikkuperhoja pallolla, rasvattuja ja uppoavia. Yksi mahtava evä käy vähän väliä pinnassa vain 20 m:n päässä minusta. Ei huoli mitään. Lopulta epätoivossani tarjoan sille kastematoa, suurta, elävää, tuoksuvaa.

Kala loukkaantuu ja häviää, ei näyttäydy enää siinä.

Täytyy istua mättäälle, tupakoida. Sääskiä on niinkuin aina. Tämä on ihmettä. Koko suvanto tuntuu olevan täynnä lohta. Pentin luona vastarannalla on yksi oikein isomus. Sen loiske erottuu kaikista muista. Että tämmöstä onkaan!

En heitä enää, katslen vain. Sitten kalan liike vähenee, siirtyy virtaa ylös, vielä joku hyppää kaukana mutkassa.

Palailemme auringon mukana tulipaikalle. Pentin siimassa oli yksi käynyt ja päässyt, koltta oli saanut kaksi joltistakin ja verkkomiehet nostivat sitten aamulla yhden, puhuivat kahdeksankiloisesta.

Järvellä ei ollut nimeä kartassa, – niinkuin ei monella muullakaan, sen puolesta –. Olimme matkalla Kahdenjoenhaaraan ja Kolmisjärvelle. Oli kahvin aika.

Tulta tehtäessä ja pakkauksia aukoessa Eikka ehättää jo rantaan, nousee kivele. Syvä alkaa heti jalkojen juurelta.

Jo lentää Eikan Sonette, ennenkuin muitten vavatkaan ovat kunnossa. Niin on aina.

Jo-jo, kuuluu ääni, kala on heti kiinni! Nythän paikkaan satuttiin!

Väsytetty kala lentää rantamättäikköön, pyytäjä tuo sen ihailtavaksemme.

Se on laihanlainen, kellertävä, vähäpilkkuinen ja koukkuleukainen taimen.

Matka jää, kun suuri musta pilvikin peittää taivaan. Muka.

Syödään ja pysytetään teltta. Järvi on pitkä ja kapea. Hajaannumme ja lähden kiertämään järven päätä.

Syvänne loppuukin asentopaikkamme kohdalle ja saan kävellä hyvän huikosen ennenkuin pääsen taas heittopaikoille, silloin on alkanut jo sataa. Pääsen jo tovereita vastapäätä. Silloin näen. Kumpikin nauraa ja vetää kilpaa kalaa. Toinen päästää irti saalistaan, toinen väsyttelee. Jo heittävät, ja taas kiinni, molemmille! Pentin nauru kuuluu järven yli –.

Sade yltyy, vettä tulee kaatamalla, vaahtoviirut kulkevat pitkin järveä. Saan joitakin, harvakseen. Keinottelen alas kallioluiskaa ja pääsen viimein aivan syvänteen reunaan.

Sieltä jämähtää! Syvältä tarttui. Paneepa vastaan, onkohan iso? Hellitän liukujarrua – taisi päästä, siima nousee nyt löysänä, jokohan meni. Nyt mulahti pinnassa, vielä on kiinni. Vihreä sukkula ui vihaisesti oikeaan ja vasempaan, ottaa siimaa, sitten tuntuu väsyvän. Nyt tulee pintaan, näyttää vatsansa. Mitä – sehän on punainen, rautu, RAUTU!

Olemme löytäneet rautujärven!

Väsytän kalan huolella ennenkuin nostan sen kitusista ja kampuroin kalliolle. Mikä kaunotar! Vihreä selkä, mustat huulet ja tulipunainen vatsa ja evät, valkoreunaiset.

Saan vielä kaksi samanlaista, kaikki n. 1/2 kg:n kaloja. Muutan paikkaa, saan taimenia, mutta rautuja ei enää anneta. Kahlaan liukkailla kivillä, tungen rytöjen läpi, kiipeilen kallioita takaisin äskeiselle rautukalliolle. Nipussa on jo seitsemän kaunista kalaa.

Heitän kauas, keskelle järveä, odotan isomusta. Silloin se iskee!

Vavassa tuntuu tempaisu, painava. Kiristän, siima on tiukalla. Jarru on liian tiukalla. Samassa kala tulee pintaan ja hyppää, kerran, kahdesti, ravistaa uistinta ja – irtoaa. Se meni.

Olin kävelyn ajaksi kiristänyt rullan liukujarrun aivan pohjaan ettei siima pääsisi purkautumaan tarttuessaan puitten oksiin. Pitäisi – niin – pitäisi!

Kokoontuessamme taas asennolle kaikkien suut ovat hymyssä – kolmattakymmentä kaunista kalaa on illan saalis, ei yhtään aivan pientä.

Puhutaan yhteen ääneen, kuppi kiertää. Pentillä on ollut vallan ihmeuistin, tuuman Devoni, johon raudut olivat aivan hulluina. Sanoivat nähneensä ison kalani hypyt. SE oli taimen, varmasti taimen.

Tietysti se oli ISO niinkuin ne kaikki irtipäässeet ovat.

Toinen järvi, lukuisia päiviä myöhemmin. Löydämme uuden järven, oikean järviketjun. Ja minkälaisen! Rannat puhtainta, valkoista hiekkaa, kannakset järvien välillä ovat kuivuneet umpeen, kiviset sillat yhdistävät rannat toisiinsa. Ja järviä jatkuu itään ja länteen, tuntuu loppumattomiin. Eteläranta kohoaa paikoin seinäjyrkkänä pahtana Niskavaaraksi.

Ja näilläkin järvillä on meille yllätyksensä. Eikka – tietenkin – heittää ensimmäisenä, ja heti on kiinni! Ahven, komea, puolikiloinen. Jo ehdimme mukaan, ja kaikilla puree, olipa siimanpäässä mitä tahansa. Sitä onkimisen riemua riittää vain 5 minuutiksi, sillä eihän kukaan jaksa mahdottomia syödä! Kyllä kilo mieheen pitää riittää.

Kokeilemme vielä löytyisikö isomusta, mutta siinä petymme. Kaikki ovat samalla mitalla tehtyjä.

Auringon laskiessa tulemme ihmeelliselle, pyöreälle hiekka-altaalle, kuin kahlauslammikko! Siispä kahlataan!

Heitämme siimat suoriksi ja alamme kiertää allasta peräkanaa.

Ja taas ahven puree, kuin villissä – joka ongessa on yht'aikaa kala kiinni, yhdeksän muun seuratessa ja hakatessa onnettoman koukkuun tarttuneen edestä uistinta.

Nauramme vedet silmissä ja kokoamme vavat. Ei tällaista voi olla olemassakaan. Ja vaikka olisikin, niin täytyy sitä sentään joku moraali olla, kalassakin, kuten se entinen mies sanoi.

Tulemme Opukasjärvelle takaisin ja siellä tunnettu kasvitieteilijä L. Arvi P. Poijärvi pitää meitä kolttina!

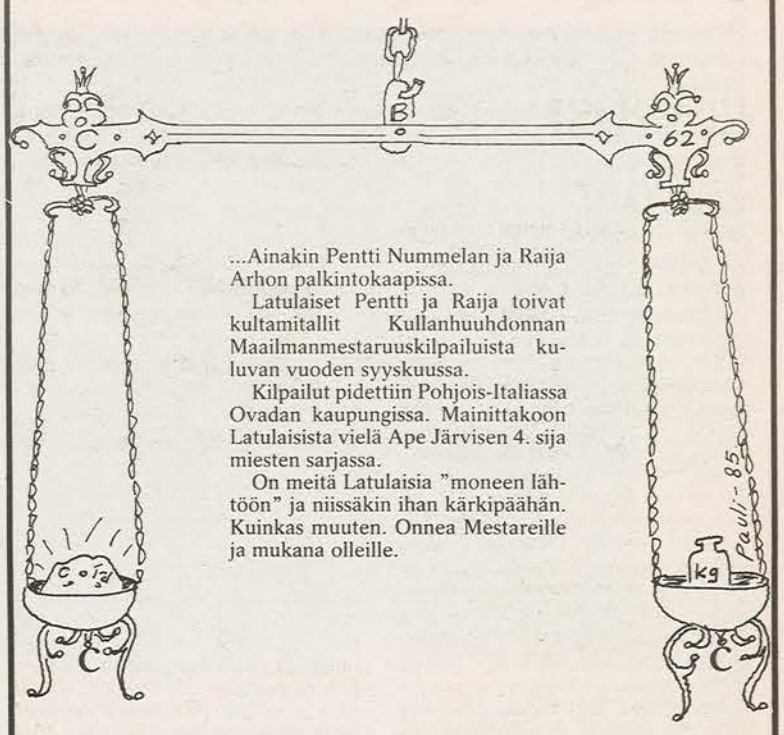
Sanoo: "Ette te taida tietääkään miten hieno kasvisto teillä täällä on".

– Mistäpä met semmosia.

Vongoivan kodan maisemaa kesäkuun puolessa välissä 1985.
Kuva: Yrjö Suuniittu

"Kaikki on kultaa, mikä kiiltää..."

...Ainakin Pentti Nummelan ja Raija Arhon palkintokaapissa.

Latulaiset Pentti ja Raija toivat kultamitallit Kullanhuuhdonnan Maailmanmestaruuskilpailuista kuluvan vuoden syyskuussa.

Kilpailut pidettiin Pohjois-Italiassa Ovadan kaupungissa. Mainittakoon Latulaisista vielä Ape Järvisen 4. sija miesten sarjassa.

On meitä Latulaisia "moneen lähtöön" ja niissäkin ihan kärkipäähän. Kuinkas muuten. Onnea Mestareille ja mukana olleille.

Eikä tässä kaikki. Paitsi se että useampikin Latulainen kaivaa kultaa omalla valtauksellaan Suomen Lapissa, on menestystä ollut myös kotimaisissa kilpailuissa.

Lapin Kullankaivajain Liiton Mestaruuskisoissa ja Kullanhuuhdonnan SM-kilpailuissa 2–4– 8.-85 oli yhteisömme edustettuna runsaslukuisesti.

Parhaiten pärjäsi Tankavaarassa Kavtsin Matti Mähönen. Miesten sarjan yli sadasta osallistujasta selvitti Matti tiensä loppukilpailuun. Loppukilpailun 30 osallistujaa olivatkin sitten "Timangia" kultamiesten joukossa.

Siinä oli pelattava "upporikasta, tai rutiköyhää" – kuka vain olisi voinut voittaa...

Tällä kertaa voitto ei tullut "meikäläisille".

Vuoden 1982 Maailmanmestari Matti Mähönen oli kuitenkin kunniakkaasti 14.

Kilpailuilta liikenevä aika kuluikin sitten Villin Lännen tunnelmissa Wanhan Waskoolimiehen ravintelin hämärissä.

Kultatanssit sementtilattialla, kumisaappaat jalassa -perinteelliseen tapaan, päättivät tämän riehakkaan ja vauhdikkaan tapahtuman.

tervehtien
Pauli Hakulinen
1169.

Kuten kuvastamme näkyy ei Villi-länsi suinkaan ole kuollut.

Kuudestilaukeavat ovat vireessä ja liipasinsormet herkkinä "Paukkurauta Pat'n" ja "Kolmisormi Smith'n" ottaessa mittaa "Selibaatti Boys'ien" kanssa kullanhuuhdonnan vanhassa jalossa taidossa.

Lopullisesti hiput joko löydettiin tai hukattiin vasta saluunan kosteiden ja hämärien pöytien äärellä...

SUDET 1985

IKÄSUSI

n: 61
EERO MELTO,

Eeron eräretkeilytoiminta alkoi jo nuorena, ensimmäinen varsinainen tunturivaellus tapahtui, "Metsälän Yrjön" vetämänä, "Haltille".

Vaellukset tunturialueille jatkuvat edelleenkin kerta pari vuodessa vauhtia.

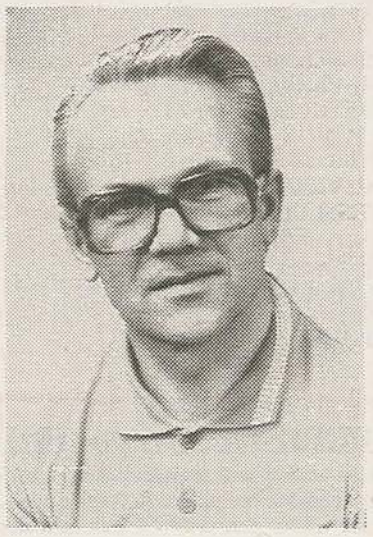
Tunturiladun toimintaan hän tuli mukaan jo varhain, sillä Eero vihittiin sudeksi n:o 65/v. 1953 ja johtajasudeksi n:o 2 kolme vuotta myöhemmin.

Imatran Lapinkävijäin toiminnassa hän on ollut alusta saakka monitoimisena puuhamiehenä. Saariselän Itä-Kairassa sijaitsevan "Muorravaarakan Ruoktun" -kämpän rakentamiseen on Eero osallistunut rakennuspaikan etsintä- ja valitsemisretkistä lähtien. Monet vaellukset hän on tehnyt vuosien kuluessa Ruoktun kunnossapidon merkeissä.

Imatran Lapinkävijäin v. 1960 julkaiseman Saariselän retkeilykartan itäisen puoliskon pohjatiedot olivat pääosin hänen hankkimiaan muun toimitustyön lisäksi.

Pujotteluharrastuksen alullepanossa Imatralla oli Eerolla oma, merkittävä osuutensa. Hänen motiivinsa silloin oli eräretkeilijäin laskettelutaidon parantaminen. Kahden eri mäen rakentamis- ja käyttötehtäviin on häneltä kulunut huomattavat vapaa-ajat.

Eeron eräretkeilyalue on ulottunut koko Pohjois-Kalotin tunturialueille, talvisin hiihtäen, kesäisin jalkaisin,

meloen sekä perhoa heitellen "punalihaisen" toivossa.

Imatran Lapinkävijäin järjestämien lukuisten erävaelluskilpailujen toimitsijana, monien eräretkeilykurssien innostavana kouluttajana Eero on jakanut tietojaan ja kokemuksiaan uusille eräretkeilijäpolville. Lukuisat ovat ne eräretket ja -kisat, joissa hän on käyttänyt ammattitaitoaan taltioiden ne kaitafilmille tai valokuviksi, diojakaan unohtamatta. Unohtaa ei sovi Eeron aktiivisuutta Tunturiladun monipuolisessa toiminnassa, varsinkaan erilaisten vaelluskilpailujen osanottajana.

JOHTAJASUSI

150. PAULA LAMPEN,
Kauniainen
Susi n:o 1293/-78

"Suku on pahin" sanotaan, mutta tässä tapauksessa viimeinen sana täytyy muuttaa sanaksi "paras", sillä johtajasusivaelluskin on tehty "hyvässä sovussa" armaan puolison kanssa. Edellä mainittu vaellus on suuntautunut Utsjoelta Paistunturien, Kevon, Muotkatunturien, Lemmenjoen ja Ivalojoen kautta Kakslauttaseen. Kaiken kaikkiaan eräretkiä on kertynyt 15 kpl, joista 7 talvella ja 8 kesällä. Itse hän on johtanut 5 eräretkeä, joista 4:ssä Suomen Ladun vetäjänä. Tunturihuiputuksia on yhteensä 35, joista yli 1000 metrin 16 kpl. Lappi on tuttu tälle kairankiertäjälle ja vertailukohteita löytyy läntisestä naapurimaastamme, jonka tuntureilla on myös retkeilty, puhumattakaan aina Skotlantiin asti ulottuvasta eräretkestä. Harrastusnäyte on Norjan Jotunheimilla pidetystä DNT:n (Den Norske Turistforening) jäätikkövaelluskurssista, josta on kirjoitus mm. Latu ja Polku n:o 2:ssa/85. Jäätiköille aikovat voivat siis saada arvokkaita neuvoja johtajasusi n:o 150:ltä jonka appi tunnetaan nimeltä Jam-Jam.

Muisteluksia

Olipa Latu -lehdessä 2/52 seuraava tiedotus:

TUNTURILATU

Pieni määrä olympialippuja (yleisurheilu, jalkapallo ja ratsastus) saatavana jäsenten käyttöön. Tiedustelut sihteeriltä puh. 91737.
Perinnemuistelijana allekirjoittanut pyytää huomauttamaan, ettette vain enää soita, sillä kisat on jo aikoja sitten pidetty ja liput lienevät menneet kaupaksi.")

Tämä oli jäsenpalveluja lähinnä maaseudulla asuville tunturilatulaisille.

Johtajasusi

Saman lehden n:o 2/52 oli Tunturiladun johtokunnalle osoitettu seuraavanlainen sanoma:

Tunturiladun johtokunnalle:

Susilauman viimekertaisessa palaverissa pohdittiin mm. uusia susivaatimuksia ja uusia arvonimiä Lapin ystäville. Muutama päivä tämän jälkeen heräsi allekirjoittaneessa itu uudeksi arvoasteeksi Tunturisusille.

Syy tähän on lyhyesti kerrottuna seuraava. Olen todennut, että moni eräretkeilyn ystävä haluaisi saada Tunturisuden arvonimen, mutta eräretken suorittaminen ensikertalaisena tuottaa useille ylivoimaisen esteen.

Tosin viime vuosina on Ikäsusi Immu vetänyt poppoota Saariselässä loppukesästä, mutta talvella liikutaan yleensä vain kokenein voimin ja tutulla porukalla. Tällaisen eräretken aikana saa retkivaatimuksen suoritetuksi ja siten pääsee Susilaumaan. Mutta: tällaisen retken osanottajan ei itse tarvitse suunnitella mitään, vaan hänelle annetaan valmiit pasmat käteen, joissa tarkoin on selitetty, mitä otetaan mukaan niin vaatteita kuin muonaakin. Sitten ei tarvitse muuta kuin nostella retken vetäjän jäljessä tunturia ylös ja toista puolta alas vapaana kaikesta vastuusta. Eräretken vetäjä tietää ja tuntee, että vastuu painaa ainakin sen verran kuin reppukin, mutta tunnustusta tulee vain minimaalinen määrä jos ollenkaan. Jos nyt Tunturilatu antaisi tällaisen eräretken johtajalle arvonimen, olisi meillä varmastikin useita halukkaita eräretken johtajia ja ne, jotka haluaisivat suorittaa susivaatimukseen kuuluvan retken, voisivat tehdä sen heille sopivana aikana ja siinä maastossa, mikä heitä miellyttää.

Arvonimikin olisi jo valmiina. Susilaumallahan – pienelläkin – on oma johtajasutensa, joten voisimme ottaa näistä esimerkkiä, ja ristiä tällainen retkenjohtajasusi Johtajasudeksi ja susimerkkiin liittää jokin pieni tunnus tästä ansiosta.

Joiku

Nimimerkin taakse kätkeytyy Tunturisusi n:o 33 1950 Matti Nieminen, voimistelunopettaja, tunturihiihtäjä, pujottelija, sotavanki jne. Nykyisin eläkkeellä olevan lehtori Lieksassa. Matti oli mukana "kolmen koplassa" – hänen lisäkseen Ale Laine ja Veli Grönfors – jotka veivät toukokuussa 1952 Sudenpesän rakennustarvikkeet Korvasesta Luiron kautta Kuotmuspään etelärinteelle. Matkaa kertyi kevätsolskeessa n. 50 km. Äitienpäivän pojat viettivät paluumatkallaan maantien varteen Suomun Ruoktulla.

Johtajasuden arvonimen Tunturiladun johtokunta päätti ottaa toimintasuunnitelmaansa 1953–54. Vuonna 1956 vihittiin ensimmäiset Johtajasudet: Majlis Auterinen (susi n:o 42/52), Eero Melto (n:o 65/53) ja Antero Tarvainen (n:o 69/53).

Jonne

TUNTURISUDET

N:o		Er	Kä	Hu
1445	Alapuranen, Jorma, Espoo	9	–	28
1446	Holopainen, Hannu, Porvoo	9	3	25
1447	Hämäläinen, Eero, Helsinki	10	2	36
1448	Jahkola, Kaisa, Jämsänkoski	14	12	57
1449	Jahkola, Seppo, Jämsänkoski	14	13	57
1450	Koistinen, Raija, Kuopio	22	18	22
1451	Lammivaara, Marja, Helsinki	8	6	59
1452	Raittinen, Marjatta, Valkeakoski	6	28	21
1453	Salminen, Anna-Maija, Turku	4	6	11
1454	Siponen, Niilo, Juuka	21	3	22
1455	Smeds, Harry, Espoo	9	15	50
1456	Vainio, Ilkka, Espoo	10	4	24
1457	Vainio, Maija, Espoo	10	3	24

Er= eräretket
Kä= muut käynnit
Hu= hviput

Jonne Saastamoinen

Nyt tunturilatulaiset muistelemaan ja perinteitä keräämään!

Opetusministeriön ja Suomen Urheilumuseon aloitteesta päätettiin järjestää Kalevalan juhlavuonna 1985 liikuntaperinteen suurkeräys. Keräyksessä ovat mukana kaikki urheilujärjestöt, kuntien keskusjärjestöt ja joukko muita liikuntaperinteen tallentamisesta kiinnostuneita yhteisöjä. Keräyksen tarkoituksena on saada talteen mahdollisimman paljon sekä käytännön liikuntaan että liikunnan henkiseen ja aatteelliseen perinteeseen liittyvää muistitietoa. Tässä touhussa on mukana myös Suomen Latu jäsenyhdistyksineen.

Tunturiladulla ja tunturilatulaisilla on jo perinteitä. Ja paljon ainutlaatuista muistamista. Nyt on aika ryhtyä tallentamaan näitä muistoja – elämyksiä ja kokemuksia. Vaikka ne nyt tuntuvat omakohtaisesti koettuina melko läheisiltä, niin nuoremmalle polvelle ja aikoinaan historian kirjoittajille niissä voi olla hyvinkin paljon annettavaa. Tämän vuoksi mitättömiltäkin tuntuvat muistelukset ja kenties "naurettavaltakin" tuntuvat varusteet ja välineet on saatava tallennetuksi.

Mitä perinteisiin liittyvää meillä sitten olisi?

Kuka muistaa tai kenenkä hallussa vielä olisi 40 -luvun pula-ajalta peräisin olevia brynjia (norjalaismallisia verkkoihokkaita), omavalmisteisia ahkioita, makuupusseja, makuualustoja, Jam-Jamin kehittämiä rintalaukkuja (käytettiin sekä eväslaukkuina että vastapainona selkärepulle), Amerikan armeijan jäännösvaraston suksia ja sauvoja sekä hiihtokenkiä ja pukimia, kolupuusuksia jne.

Nämä varusteista. Mutta ne henkiset elämykset? Mikä sai liittymään lapinkävijöiden joukkoon? Mistä tai kenestä tuo kipinä – Lapin kuume – kunkin kohdalla sai alkunsa?

"Putte-Possun nimipäivillä" laulettiin aikoinaan: "Siellä kaikilla oli niin mukavaa, oi jospa oisit saanut olla mukana". Oli se niin mukavaa, että kirjoitettiin kronikka kurssista ja kurssilaisista. Nämä kronikat, jos mitkä kuvastivat sitä henkeä, joka lumosi ja toi yhä uudelleen ja uudelleen tuntureille. Tunnetuin tällainen kronikka lienee kirjailija Urho Karhumäen runoilema "Tunturihiihtäjän laulu", jonka hän sepitti Hetassa 1936 pidetyllä SHL:n hiihtokurssilla. Ja kuka muistaa taikka kenkä hallussa vielä olisi monisteena jaettuja lauluja; "Älkää menkö tuntureille..", Helismaan tekemää "Laulu Äkäslompololle", jne. Kaikki nämä ja sadat muut kronikat kuvastavat parhaiten sen aikaisia tunteita ja elämyksiä. Muuten; vieläköhän näitä nykyisin tehdään?

Kaivataan myöskin lyhyitä yhteenvetoja kammien ja tupien rakentamisesta. Muistelijoiden tai haastateltavien ei välttämättä tarvitse olla vanhempaa polvea. Isien, äitien ja tovereiden muistelukset kelpaavat.

Aineiston tai kopiot niistä voi lähettää joko Tunturiladulle, Suomen Ladulle taikka allekirjoittaneelle osoitteella Koroistentie 6 b A 2, 00280 Helsinki. Puhelinnumero on ympäri vuorokauden 90-416373.

REINO AALTONEN

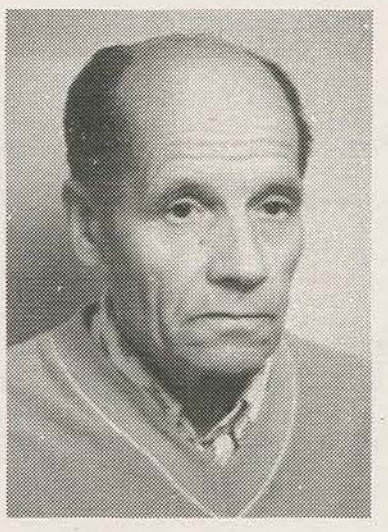
17.8.1914–24.4.1985

Viattoman tuntuinen akillesjänteen leikkaus jälkiseurauksineen katkaisi Reino Aaltosen vaelluksen yhtäkkiä. Hausjärvellä syntynyt Reino valmistui ammattiin Teknillisestä koulusta. Hänelle hyvin luonteenomaisella, juurilleen uskollisella tavalla, suoritti hän elämäntyönsä saman työnantajan VR-n palveluksessa, toimien sähkötarkastajana.

Myös harrastukset ja vaimo löytyivät Riihimäeltä. Eläkevuodet kuluivat monipuolisesti kuntoillen, kunnes tapahtui tuo edellä kerrottu kohtalokas tapahtuma. Kesäpaikka oli Reinolle erittäin tärkeä ja rakas toiminnan ja rentoutumisen kohde. Siellä he viihtyivät, Reino, Maija-Liisa vaimo ja Nappi-koira. Seillä myöskin me kuoktelaiset saimme vierailla ja retkeillä useasti.

Lappi oli tullut Reinolle tutuksi jo 50-luvulla. Pyhätunturi oli mieluisinta seutua, joskin Kilpisjärven avaruus viehätti erikoisesti.

Tunturikerho Kuokten toimintaan

Reino Aaltonen vaikutti miltein kerhon perustamisesta aina poismenoonsa saakka, toimien 5 v. sen puheenjohtajana. Tunturisudeksi hänet vihittiin 1969 N:752. Reino kuului Kuokten tekeviin jäseniin. Riihiladun toimintaan Reino myöskin osallistui. Suomen Ladun pronssinen ansioplaketti myönnettiin hänelle 1976 ja hopeinen 1981.

Mitä miettikään tämä rehti ja hiljainen vaeltaja-? sitä retkikumppani sai usein arvailla. Vaikeissakin tilanteissa kannanotot olivat rauhallisia ja asiallisia. "Roput" eivät tältä sähkömieheltä palaneet. Me kuoktelaiset muistamme kiitollisina sitä aikaa, jonka saimme toimia hänen johtamassaan tunturikerhossa.

Toukokuun ensimmäisenä lauantaina Tunturiladun, Riihiladun, Lapin monivuotiset hiihtokaverit ja Kuokten edustajat saivat olla mukana saattamassa Reinoa Riihimäen hautausmaalle. Yhdyimme mielisämme täysin, erittäin kauniin ja Lapinhenkisen siunauspuheen sanoihin, tunturin kirkkauteen nousevasta vaeltajasta.

ANJA

TUNTURILADUN TALVIPÄIVÄT

Tunturiladun talvipäivät pidetään Ovtsin järjestämänä 25.–26.1.1986. Paikka on Keski-Suomen Maakuntauran varrella sijaitseva Hangasjärven retkitupa. Sinne on matkaa Jyväskylästä 23 km ja Korpilahdelta 25 km.

Yöpymistä varten on käytettävissä ison takkatuvan lattia, neljä kuuden hengen huonetta sekä iso lämmitettävä teltta ja telttapaikkoja omille teltoille. Käytössä on myös sauna, joka lämpiää lauantaina (ensisijaisesti vaelluskilpailijoille).

Varusteet majoituksen mukaan, sekä omat eväät ja keittimet. JÄRJESTÄMME KANTTIININ, josta on saatavana kahvia, sämpylöitä, pullaa, makkaraa, sekä lauantaina hernekeittoa. Osanottomaksu 20,- suoritetaan paikan päällä.

Ennakkoilmoittautumiset 17.1.86 mennessä:

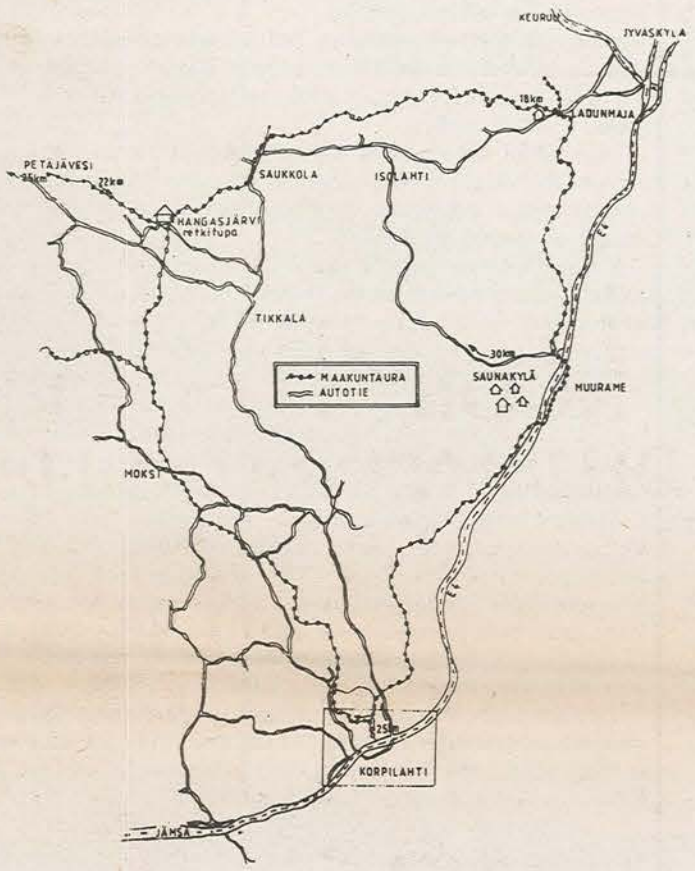
Terttu Hokkanen, Keskussairaalantie 15 B 13, 40600 Jkl puh. kot. 941-610 406, työ 941-614 121 tai Anna-Liisa Hietala, Kauppakatu 31 A 10, 40100 Jkl puh. kot. 941-617 718, työ 941-619 441.

Ilmoittautumisen yhteydessä:

– sovittava kuljetuksesta (järjestämme tarvittaessa Jyväskylästä ja Korpilahdelta),

– varattava vuodepaikka, jotka jaamme varausjärjestyksessä ja perimme lisämaksun 15.-/yö.

TERVETULOA "TÄYDENKUUN TAPAHTUMAAN", odottelemme upeaa talvisäätä.

PERINTEINEN RETKI ULKO-TAMMIOON

järjestetään Juhlavuoden risteilynä 6–8.6.1986. Mukaan voidaan ottaa 80 ensiksi ilmoittautunutta.

Ilmoittautumiset Tuula Kokkoselle
puh. 952-293 454 toimeen
952-635 26 kotiin
tai osoitteella: Pajamäenkatu 9 B 12
48600 KARHULA

TERVETULOA MUKAAN MERELLE!!

JÄSENMAKSUASIAA

Yhdistyksen jäsenmaksujen periminen siirtyy Postipankin hoitoon. Uudet kortit tulostetaan ja postitetaan hyvissä ajoin ennen joulun ruuhkia. Osoite- ym. muutostiedot välittyvät tositteissa Tunturiladulle, mutta summiin ei toivota kajottavan. Jäsenkorteissa on perintään varattu tilinumero, jonne ei pidä maksaa muita suorituksia. Entiset tilimme, jotka on mainittu tämän lehden 2. sivulla, ovat muita maksuja varten. Jäsenasioita hoitaa tästä lähtien Anneli Peltonen (tiedot 2. sivulla).

Maksamalla vuoden -86 jäsenmaksusi 10.1.1986 mennessä osallistut Frangia-keittimen arvontaan.

SYYSKOKOUKSEN PÄÄTÖKSIÄ

Tunturiladun syyskokous pidettiin Lieksassa 12. päivänä lokakuuta. Yhdistyksen puheenjohtajaksi 1.1.1986 alkavalle toimikaudelle valittiin yksimielisesti Yrjö Suuniittu. Johtokunnan jäseniksi tuli Anna-Liisa Hietala, Vappu Hietala, Kalevi Kanerva ja Raimo Niklander.

Jäsenmaksuiksi vahvistettiin nykyiset jäsenmaksut: ensimmäiseltä perheenjäseneltä 40 mk, toiselta perheenjäseneltä 20 mk, lapsilta 5 mk ja ainaisjäseniltä 600 mk.

Tunturiladun kämppien avaimen hinnaksi tulee v. 1986 alusta 400 mk.

JUHLAVUODEN TAPAHTUMIA

TUNTURILADUN TALVIPÄIVÄT 25-26.1.1986 Ovtsin isännyydessä Korpilahdella Hangasjärven retkituvalla. Katso erill.ilmoitus tässä lehdessä.
NUORISOVIIKKO 16-23.2. Susi-Talaksella
JÄÄHIIHTO Kustavi-Ahvenanmaa 14-18.3. Järj. Logi
JÄÄHIIHTO Iisalmi-Kuopio 14-16.3. Järj. Tsietsa
SUSIVIIKKO Susi-Kiisalla 12-20.4.
LOGIN VIIKKO Susikyrössä 12-20.4
KOLBMAN VIIKKO Susi-Kiisalla 19-26.4.
LUONTORETKI Kustaviin 24.5. Järj. Logi
ULKO-TAMMION retki 6-8.6. Järj. Karhulan Tunturisusikerho
TALKOOVIIKOT Susikyrössä 1-15.6.
ELÄKELÄISVIIKKO Susikyrössä 7-14.6. Järj. Kuokte
LINTUKURSSI Utsjoella 7-14.6. Järj. Logi/Lintuticteellinen yhdistys
KERHOPALAVERI Koirasaaressa Turun lähistöllä 16.–17.8. Login järj.
TALKOOT Susikyrössä 6.–13.9.
SUSIVIHKIÄISET Susikyrössä 13-14.9
SAAMELAISKÄSITYÖNÄYTTELY loka-marraskuu. Järj. Kavtsi
40-VUOTISJUHLA Dipolissa 1.11.

NAPAPIIRILTÄ NAPAPIIRILLE-HIIHTO

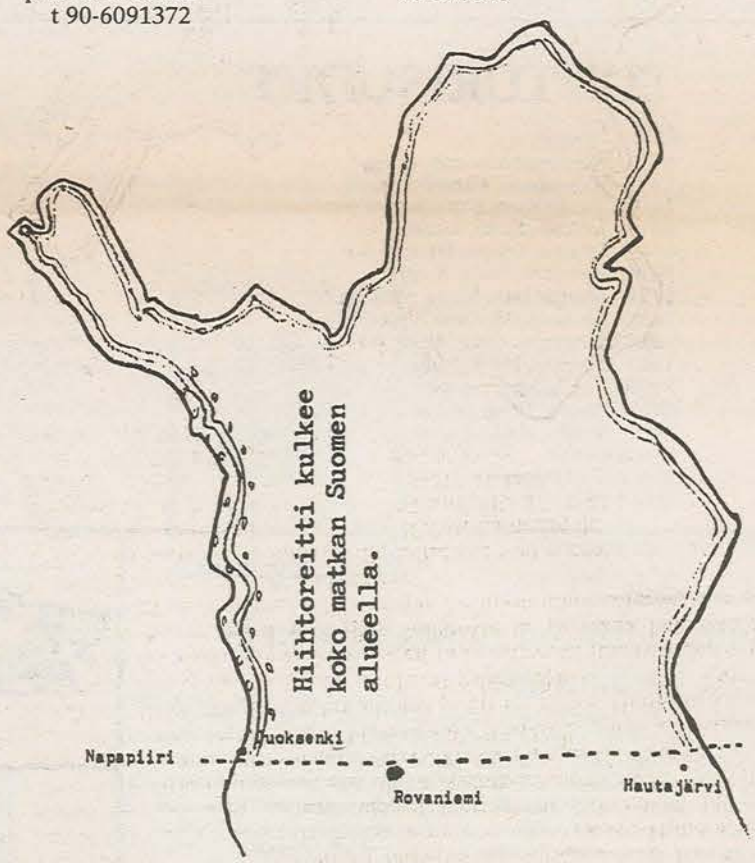
V. 1986 tulee olemaan Tunturiladun 40-vuotisjuhlavuosi. Vuotta juhlistetaan mm erilaisin tempauksin. Yksi juhlavuoden haastavimmista tavoitteista on hiihto napapiiriltä napapiirille. Tunturikerho Kavtsi on lupautunut retken suunnittelijaksi ja valvoo toteutuksen. Hiihdon tarkoituksena on, että tunturilatulaiset kiertäisivät hiihtämällä talvella 1986 napapiirin pohjoispuolella olevat valtakuntamme rajat. Tarkoitus ei ole hiihtää tarkalleen rajaa tai rajavyöhykkeen reunaa, vaan reitin voi suunnitella rajoja myötäillen. Matkaa tälle jotokselle tulee kaikkiaan n 1500 km. Reitti hiihdetään eri aikoina ja eri ryhmissä. Hiihtoon voivat osallistua kaikki Tunturilatuun kuuluvat ystävineen.

Tule mukaan tähän mielenkiintoiseen ja haastavaan juhlavuoden tempaukseen. Kerro myös ystävillesi hiihdosta ja varatkaa haluamanne hiihtoväli hyvissä ajoin. Osallistumalla hiihtoon annamme parhaat onnittelumme juhlivalle järjestöllemme.

Lisätietoja napapiiriltä napapiirille-hiihdosta voit saada:

Jorma Alapuranen tai
Kirstinmäki 15 F 117
02760 Espoo
p. k 90-8055001
t 90-6091372

Kyösti Lamminjoki
Graniittitie 15 A 21
00710 Helsinki
90-376845

ELÄKELÄISTEN ja VARTTUNEIDEN LEIRI SUSIKYRÖSSÄ 7.–14.6.1986

Lähtö la. 7.6. klo 6.00 Helsingistä.

Paluu la. 14.6. Poiketen Haaparannassa. Matka tehdään "omalla" bussilla, reitin varrelta pääsee mukaan. Ohjelmassa: Ohjattuja tai omatoimisia tunturiretkiä, voimien mukaan. Joka päivälle on oma terveysteema.

Bussiretki Kautokeinoon. Kesän tuloa ihaillessa valmistamme Susikyröä juhlakuntoon.

Ruokailu: Aamupala ja pääruoka olisi mukava valmistaa ja syödä yhdessä.

Leirille voi lähteä heikkokuntoinenkin, sillä mukana on terveydenhoitaja.

Matkaosuuden hinta on 450–500 mk, osanottajamäärästä riippuen.

Tiedustelut ja ilmoittautumiset:

Anja Jokinen
914-47 956 ilt.

Anja Pajunen
914-28 901 ilt.

Tunturikerho Kuokte

Aineisto seuraavaan lehteen pyydetään lähettämään 8.3.1986 mennessä osoitteella Uolevi Mättö Erkylänk. 21. 05820 Hyvinkää.